Pregaria.cat

Entrada

Casa d'oració

Per Lluis Salinas el dj., 15/05/2025 - 08:30

Fa ja quinze anys es va estrenar una pel·lícula francesa que es titulava *De déus i homes* que descrivia els darrers mesos de vida de set monjos de la comunitat cistercenca a l'Atles (Tibhirine , Algèria), que el 1996, durant la guerra civil d'aquell país, van ser segrestats i assassinats per un grup islàmic fonamentalista.

El prior de la comunitat, Christian de Chergé, tenia una gran sensibilitat per a la relació amb Déu i va escriure el següent text reflexionant sobre què és l'oració i la importància que té en les nostres vides:

"Soc Casa d'oració...

Això passa per la meva oració personal, aquella on la meva llibertat accepta per endavant el que l'Esperit va a voler fer amb mi. És aquí on jo aprenc a conèixer-me. (...)

El temps dedicat a Déu gratuïtament en l'oració es guanya per a d'altres. Aquests moments d'oració gratuïta són imprescindibles, com és imprescindible aturar-se a omplir el dipòsit de gasolina en un automòbil per a, després, seguir conduint.

És necessari prendre's temps per encendre la calefacció de casa. Després farà calor y, llavors, molts es sentiran còmodes. Però l'amfitrió que els rep és el foc i no la caldera. Nosaltres som la caldera i l'Esperit és el foc.

Què n'és de trista una caldera sense flama quan fa fred... I avui fa fred a tot arreu".

És difícil separar el contingut del text de la història del seu autor. Però és important rellegir el text del germà Chergé sense pensar en com van acabar els seus dies. En canvi, un cop rellegit, és molt fàcil entendre com ell i tota la comunitat de monjos cistercencs van optar per no deixar les persones del poble on es trobava el seu monestir tot i el perill tan evident al qual s'enfrontaven.

Pot ser interessant repassar alguna de les idees del prior de la comunitat de Tibhirine. L'oració com a lloc on desplegar l'acceptació de la pròpia vocació. Conèixer-se més profundament per mitjà de la pregària. El temps gratuït que demana l'oració. La paradoxa de que el temps invertit en l'oració no és temps que es resta en la interacció amb altres persones, sinó que és un suport per sortir a l'encontre dels que ens envolten. Necessitat de pregària per impulsar una vida plena de sentit. Nosaltres, en l'oració, no com a elements principals i carregats de significats sinó com a canals de l'acció de l'Esperit.

O, més aviat, en comptes de buscar raons en el que va escriure Christian, per què no ens fixem en la seva vida i la seva mort i ens preguntem com pregava, què trobava en la seva pregària perquè, tot i les dificultats, fos capaç d'optar pel que l'allunyaria d'estar però, en canvi, seria el que més l'aproparia a fer-se realitat en totes les persones a qui tant estimava i no va voler deixar tot i els perills que això suposava?